

ber efter min Overbeviisning overhovedet ikke foreligger tilstrækkelig Føie til for Dieblirket at tilveiebringe en saadan Forøgelse af Indtægterne. Det er dette, som jeg har villet have udtalt med min Erklæring om, at jeg ikke kan betragte Skatten som nødvendig, og det er altsaa dette Punkt, som jeg her skal dvæle noget nærmere ved. Jeg maa dog først forudsætte, at jeg naturligtvis — og det vil vel ogsaa fra alle mulige Sider kunne vente fuld Anerkjendelse — kun taler om Tilveiebringelsen af den Rigevægt, der under fredelige Forhold maa ønskes i enhver god og sund finansiel Styrelse. Vi vide vel, at vi leve i retfærdige Tider, hvor nye og statsopløsende Principer dristigt prædikes paa alle Steder, og hvor der derfor er store Farer at bestaae for de forskjellige Stater. Men vi kunne nære et velbegrundet Haab om, at vi allerede have været saa hjemsogte af Ulykker, at det i den nærmeste Tid vel vil blive andre Stater, som i saa Henseende staae for Tour, og at Uveiret ikke fremdeles vil ramme os. For dem, der imidlertid maatte mene, at Forholdene dog kunne blive af en saadan Beskaffenhed, at der ogsaa hos os vil kunne blive Tale om at tilveiebringe extraordinaire Hjælpemidler, for dem skal jeg, som sagt, fremhæve, at derom handles der i dette Dieblisk aldeles ikke, og at det vilde være fuldstændigt forvirrende for hele Situationen, hvis man under nærværende Lovforslag skulde vilde søge nogen Ressource for saadanne Forhold, for hvilke de fornødne Resourcer maa søges paa en ganske anden Maade, maa være af en ganske anden Beskaffenhed og Natur og maae have en ganske anden Størrelse. Det — jeg gjentager det —, som vi her, uforstyrrede af den trykkende Uveirsky, som atter synes at skulle dække Himlen, skulle tale om, det Forhold, som vi skulle betragte, er derimod, hvorvidt vi under normale og fredelige Forhold i vort Fædreland for Dieblirket skulle gaae ind paa en saadan Forøgelse i Skattebyrden som den, der her er Spørgsmaal om.

Bed Besvarelsen af dette Spørgsmaal henvender man sig naturligtvis først og fremmest, og det med Føie, til de Udtalelser, der ere komne til os, og paa hvilke det er aabenbart, at Udvalgets Fleertal støtter sig, nemlig til de

Udtalelser, som vi have seet fra Finansudvalget i det andet Thing om den finansielle Balance, hvilke ogsaa af Udvalgets Fleertal udtrykkeligt ere blevne anførte som det, hvorpaa det begrundede Begjæringen om den ene Million. Jeg skal imidlertid, uden at indlade mig — hvad der vel ogsaa i og for sig ikke vilde være fuldkomment i sin Orden — paa nogen detailleret Kritik af denne Opgjørelse af vor finansielle Status, blot udtale, at Enhver aabenbart maa kunne see, at den er i allerhøieste Grad vakkende og usikker, og at den Sætning for Sætning skyder nye Paastande frem, som den dernæst atter tager tilbage. Den gjør først opmærksom paa, at der paa Finanslovforslaget for 1867—68 findes en meget stor extraordinair Udgift, som det vilde være urigtigt at betragte som Noget, hvilket det skulde paahvile dette Aar at udrede alene. For at modvirke den Odfattelse, der ligger til Grund for denne Bemærkning, gjør den dernæst paa den anden Side opmærksom paa, at der omvendt er gjort et meget betydeligt Greb i Aktivterne; men dernæst vender den igjen om og bemærker, at der dog ogsaa er gjort meget betydelige Afbetalinger paa Statsgælden, og endelig kommer den igjennem flere lignende Bemærkninger, der forekomme mig at være meget lidet overbevisende og af temmelig springende Natur, pludseligt til den Udtalelse, der efter dette staaer som temmelig umotiveret, at 1 Million er det Beløb, der maa anses for at være fornødent i det nærværende og de nærmest paafølgende Aar. Det er til denne Udtalelse, at den høitærede Finansminister har troet væsentligt at burde henholde sig, Noget, som jeg fra hans Standpunkt fuldkommen kan forstaae, idet han jo ikke kan ønske sig en bedre Stilling end den, at kunne slutte sig til en fra Repræsentationens Side i denne Form fremkommen Godtgjørelse af Nødvendigheden af en saa stor forøget Indtægt som denne. Jeg skal imidlertid dog anerkjende, at Finansministeren ifølge sin Udtalelse til Udvalget i nærværende Sag i den Skrivelse, som findes astrykt i Udvalgets Betænkning, nu har faaet en langt mindre mørk Anskuelse af vore Forhold end den, som han gjorde gjældende ved første Behandling af nærværende Lovforslag. Uagtet han ender med at